

Cangılın Gümüş Kapısı

Yavuz DEMİRKIRAN

Cangılın Gümüş Kapısı

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil cangılın kalbinde, sarmaşıkların halat gibi sarktığı ve papağanların ağaçlardan öttüğü yerde, Tito adında bir tapir yaşardı. Küçük ve güçlüydü; yumuşak kahverengi-gri tüyleri, krem rengi bir karnı ve kısa, esnek bir burnu vardı. Tito ormandaki en meraklı tapirdi. Her gün biraz daha uzağa gider, her yaprağı koklar ve her sesi dinlerdi. "Cangıl acaba ne güzel sırlar saklıyor?" diye merak ederdi, koyu renkli gözleri parlardı.

Sıcak bir öğleden sonra Tito, akan suyun sesini takip etti. Dev eğrelti otlarının ve geniş yapraklı cangıl bitkilerinin arasından geçerek yüksek bir şelaleye ulaştı. Su, gümüşü bir perde gibi dökülüyor ve berrak bir göle sırıyordu. Tito yaklaşınca, düşen suyun arkasında tuhaf bir şey gördü. Gizli bir gülümseme gibi bir gümüş parıltısı. Kalbi hızla çarptı. "Bu ne olabilir?" diye fısıldadı, burnu merakla seğiriyordu.

Tito dikkatlice şelalenin arkasına geçti. Kayalar kaygandı ama o cesurdu. İşte, karanlık taşın içine yerleştirilmiş gümüş bir kapı duruyordu. Yuvarlak ve parlak, yaprak şeklinde küçük bir kolu vardı. Tito'nun gözleri kocaman açıldı. Böyle bir şeyi hiç görmemişti. Burnunu uzatıp nazıkçe itti. Kapı, yumuşak, müzikal bir uğultuyla açıldı. Ardında, aydınlık, gizli bir vadiye giden bir patika vardı.

Gizli vadi, Tito'nun daha önce hiç görmediği bitkilerle doluydu. Dev çiçekler fener gibi parlıyor, gümüş yapraklı sarmaşıklar ağaçlara dolanıyordu. Yosunlu zeminde minik mavi mantarlar vardı. Tito hayretle ilerledi. "Burası dünyanın en güzel yeri!" diye fısıldadı. Her köşeyi keşfetmek istiyordu ama biraz da utangaçtı. Burada olmasına izin var mıydı?

Aniden neşeli bir ses seslendi. "Merhaba! Sen kimsin?" Kıvrıkcık siyah saçlı, sarı tunikli küçük bir çocuk gülümseyerek koştu. Burnunda çiller dans ediyordu ve ön dişi eksikti. "Ben Pip!" dedi. "Bu bitkilere bakmaya yardım ediyorum. Sen tanıştığım ilk tapirsin!" Tito gözlerini kırptırdı. "Ben Tito. Gümüş kapıyı buldum." Pip güldü. "Ne şanslısın! Gel, herkesle tanış!"

Pip, Tito'yu bitkiler arasında çalışan bir grup insana götürdü. Biri uzun boylu ve geniş omuzluydu, geniş bir yaprak şapka takıyordu. Adı Toba'ydı, baş bahçıvandı. Tito'ya sakın koyu gözlerle baktı. "Şelalenin ötesinden bir ziyaretçi mi?" dedi sessizce. "Dikkatli olmalıyız. Bu bitkiler nadir ve korunmaya ihtiyaçları var." Tito başını salladı, hem heyecanlı hem de gergindi. Zarar vermek istemediğini göstermek istiyordu.

Uzun gümüş örgülü yaşlı bir kadın öne çıktı. Sarmaşıklarla oyulmuş ahşap bir değneğe yaslanmış, sıcak bir gülümsemeye bakıyordu. "Hoş geldin, küçük tapır," dedi Bilge Mara. "Ben burada liderim. Bu vadi bizim sırrımız, bu bitkiler de ailemiz. Her biri her gün sevgi ve özen ister. Öğrenmek ister misin?" Tito'nun gözleri parladı. "Ah evet, lütfen!" dedi. O kadar çok sorusu vardı ki.

Bilge Mara, Tito'ya minik ellere benzeyen yaprakları olan küçük bir bitki gösterdi. "Bu gölge ve yumuşak yağmur ister," dedi. Pip, Tito'ya küçük bir sulama kabı verdi. "Sen dene!" dedi. Tito kabı dikkatlice eğdi ve su toprağa nazıkçe serpildi. Bitki mutlulukla iç çekti sanki. "Başardım!" diye sevindi Tito. Pip ellerini çırpı. "Doğuştan yeteneklisin!" diye güldü. Toba izledi ve başını salladı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Bütün gün Tito nadir cangıl bitkilerini öğrendi. Bazıları sabah güneşi isterken, bazıları serin yosun istiyordu. Toba ona köklere zarar vermeden minik yabani otları nasıl çekeceğini gösterdi. "Her bitkinin bir görevi var," dedi Toba, güçlü elleri nazikti. "Havayı temizler ve böcekleri besler. Onları korumalıyız." Tito dikkatle dinledi. Bitkilerin bu kadar özen isteyeceğini hiç düşünmemişti. Bu onu önemli ve gururlu hissettirdi.

Güneş batmaya başlayınca Tito'nun karnı guruldadı. Ama gitmek istemiyordu. "Geri gelecek misin?" diye sordu Pip, ela gözleri umut doluydu. Tito alacakaranlıkta parlayan gümüş kapıya baktı. "İstiyorum," dedi. "Ama ya başka biri kapıyı bulursa? Ya bitkilere nasıl bakacağını bilmezse?" Bilge Mara yavaşça başını salladı. "Bu akıllıca bir endişe, küçük. Keşfetmek sorumluluk getirir."

Tito bütün gece gizli vadiyi düşündü. Minik bitkileri ve sevecen insanları hatırladı. Sulama kabının burnunda nasıl durduğunu hatırladı. "Kapıyı ben buldum," dedi kendi kendine. "Şimdi arkasındakileri korumaya yardım etmeliyim." Ertesi sabah hızla şelaleye döndü. Gümüş kapıyı itip açtı ve seslendi: "Döndüm! Ve yardım etmek istiyorum!"

Pip kocaman bir gülümsemeyle onu karşılamaya koştu. "Döndün!" diye bağırdı. Bilge Mara derin gülümsemesiyle gülümsedi. "Gelmeni umuyorduk." Toba, Tito'ya özel bir görev verdi: her sabah gümüş kapıyı kontrol edip gizli ve güvende olduğundan emin olmak. "Sen kapının bekçisisin," dedi Toba. Tito dimdik durdu, krem rengi karnı gururla şişti. "Onu tüm kalbimle koruyacağım," diye söz verdi.

Bilge Mara, Tito'nun bacağına örölmüş yaprak bir bileklik bağıladı. "Bu senin için," dedi. "Artık bizden biri olduğun anlamına gelir." Pip sevinçle bağırdı, Toba başını salladı. Tito içten içe ısındı. Artık sadece bir ziyaretçi değildi. Gizli vadinin koruyucusuydu. Birlikte nadir bitkilerin arasında yürüyüp her birini kontrol ettiler. Tito bu günü asla unutmayacağını biliyordu. Keşif ona yeni bir aile getirmişti.

O günden sonra Tito neredeyse her gün gizli vadiyi ziyaret etti. Cangıl bitkileri hakkında daha çok şey öğrendi ve Pip'e onları sulamada yardım etti. Bazen şelalenin kendi tarafından tohumlar getiriyordu ve Bilge Mara ona nasıl dikeceğini gösteriyordu. Toba, hayvanların nadir yaprakları kemirmesini önlemek için küçük çitler yapmayı öğretti. Tito işini seviyordu. "Her bitki sevgi ister," derdi, "tıpkı bir arkadaş gibi."

Bir gün bir grup genç hayvan şelalenin yakınında dolaştı. Tito cesurca öne çıktı. "Merhaba! Bir sır biliyorum," dedi. "Nazik olacağınıza söz verirsiniz, size gösteririm." Hayvanlar söz verdi ve Tito onları gümüş kapıdan geçirdi. Parıldayan çiçekleri görünce nefesleri kesildi. Tito onlara bitkilere nasıl bakılacağını gösterdi, tıpkı Bilge Mara'nın ona öğrettiği gibi. "Unutmayın," dedi onlara, "keşfetmek sorumluluk getirir."

Şimdi Tito cangılın en mutlu tapiri. Gizli vadide arkadaşları ve yapacak özel bir işi var. Her sabah şelalenin arkasındaki gümüş kapıyı kontrol eder. Her öğleden sonra nadir cangıl bitkileri hakkında yeni bir şey öğrenir. Ve her akşam Pip ve diğerleriyle hikâyeler paylaşır. Gizli vadi güvende kalır çünkü Tito, harika bir şey bulmanın onu sonsuza dek korumak anlamına geldiğini bilir.